

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΑΛΑΜΑΝΝΗΣ.

Ὁ Λουδοβίκος Ἀλαμάννης ἦτο οὐ μόνον ἐξοχος ποιητὴς καὶ ἐμβριθέστατος φιλολόγος, ἀλλὰ καὶ γόνος οἴκου περιφανεστάτου καὶ φιλόπατρις, αἰετοῦ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὸ συμφέρον καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς πατρίδος τιθέμενος. Ἐγεννήθη ἐν Φλωρεντία τῇ 28 Ὀκτωβρίου 1495, προωρισμένος καὶ αὐτὸς νὰ διαλάμψῃ ἐν τῇ χορείᾳ τῶν μεγαλοφυεστάτων ἀνδρῶν οἵτινες ἐλάμπρυνον τὴν 15. αἰῶνα καὶ εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ νὰ περιποιήσῃ δόξαν ἀθάνατον.

Ἡ ἐξοχος εὐφυΐα τοῦ Ἀλαμάννου, ἀναλαβόντος τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ διδασκάλου Κατάνου καὶ τῶν σοφῶν ὁπαδῶν τῆς πλατωνικῆς Ἀκαδημίας τῆς μετενεχθείσης τότε ἐν τοῖς κήποις τοῦ σοφωτάτου Ρουκελαίου, ταχέως ἐξετιμήθη, ταχέως παρὰ πάντων ἐθαυμάσθη. Βεβαίως δὲ ἐνωρίς ἤθελε κατασταθῆ ἔνδοξότερος ἔτι, ἂν ἀπὸ τὰς σπουδᾶς αὐτοῦ δὲν τὸν διέκοπτον πρῶτον μὲν τὸ πάθος ἐκεῖνο, τὸ γλυκύτερον συγχρόνως καὶ δυστυχῆ, ὅπερ εὐκόλως ἀντιλαμβάνεται φαντασία ποιητικὴ καὶ αἰσθάνεται καρδίᾳ τρυφερᾷ καὶ εὐαίσθητος, δεύτερον δὲ τὸ τοῦ πολίτου καθήκον· καὶ ἀναμφιβόλως ὁ Ἀλαμάννης πολλῶ ὑπὲρ τὰς μεύσας ἠγάπα τὴν πατρίδα.

Πλὴν τινῶν ποιημάτων καὶ μυθολογικῶν διηγήσεων καὶ πολλῶν ἄλλων χαριέντων ἁσμάτων ἐρωτικῶν, κατὰ μέγα μέρος γραφέντων πρὸς ἐξυμνησιν τῆς περικαλλοῦς αὐτοῦ γυναικὸς καὶ ἐκδοθέντων τῷ 1516, οὐδὲν ἕτερον μέγα καὶ ἀξιόλογον σύγγραμμα συνέθετο κατὰ τὴν νεότητά αὐτοῦ ὁ Ἀλαμάννης. Προφανὲς ὅμως ὑπάρχει ὅτι ἐξ ἐκείνης τῆς ἐποχῆς κατεγίνετο εἰς τὰς μετὰ ταῦτα ἐκδοθείσας ποιήσεις του, εἰς ἄς ἀκαμάτως καὶ

μετὰ ζήλου ἐδίδετο ἀπολαμβάνων τότε πλήρη οἰκιακὴν γαλήνην. Ἀλλ' ἡ εἰρηνικὴ αὐτῆ καὶ γλυκεῖα βίωσις διαταράχθη αἰφνης μετὰ τινα ἔτη ἐξ ἀπαισίας τινὸς περιστάσεως ἣτις ἐβρίψε τὸν δυστυχῆ ποιητὴν εἰς πέλαγος θλίψεων καὶ ταλαιπωριῶν. Ὡς φίλον περισπούδαστον ἐν τῷ μεδικεῷ Οἴκῳ, τῷ κυριάρχῳ τῆς Φλωρεντίας, πάντοτε μετ' εὐμενείας πολλῆς τὸν ὑπεδέχοντο, καὶ πάντων τῶν πολυαριθμῶν ἄλλων σοφῶν τῶν ἐν αὐτῷ συχναῖόντων προετίμων. Ἀλλά, φεῦ! ὑπὸ τοὺς ἐπαινίους καὶ τὰ ἐγκώμια καὶ τοὺς λόγους τοὺς μελιρρῦτους καὶ τὰς τιμὰς μισαρὰ ὑπεκρύπτετο ἡ προδοσία. Ἀδικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἰουλίου, τοῦ ἐδραϊότερου τῶν Μεδίκων ἐρείσματος, ἀδικίαν διαφοροτρόπως μὲν ὑπὸ τῶν συγγραφέων ἀναφερομένην, σκληρὰν ὅμως βεβαίως, καιρίως ἐπληρώθη τὴν καρδίαν καὶ ἔκτοτε λογισμὸς του ἦν ἡ τῆς προσουλιῆς ἀνάμνησις καὶ μελέτη τοῦ ἡ ἐκδίκησις.

Συνηνοηθεὶς μετὰ τινῶν ὁμοιοπαθῶν καὶ φίλων του, εἰς οὗ βάρους καὶ ἀφόρητος ἐφαίνετο ὁ μεδικεὸς ζυγὸς, διωργάνως συνωμοσίαν. Ἀλλ' αὐτῆ, κακῶς διαχειρισθεῖσα ὑπὸ τινος τῶν συνωμοτῶν, ταχέως ἀνεκαλύφθη. Ἦδη τὴν τρομερὰν ὀργὴν τοῦ Ἰουλίου διέφυγόν τινες ὑπερροισθέντες, ἄλλοι δὲ, ὧν μεταξὺ καὶ τις ἐξάδελφος τοῦ Ἀλαμάννου, ἀπεκεφαλίσθησαν συλληφθέντες. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος μόλις καὶ μετ' ἐσχάτου κινδύνου κατάρθρωσεν ἀκαταφύγη εἰς Οὐρβίνον, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Βενετίαν. Ὀλόκληρον ἔτος διέτριψε μακρὰν τῆς πατρίδος, παρηγορούμενος ὅτι διέσωσε κἄν τὴν ζωὴν του, ἤρχιζε δὲ ἤδη ἀπολαύων ἡσυχίας τινὸς ὅτε αἰφνης εὐρέθη πάλιν ἐκτεθειμένος εἰς κίνδυνον μέγαν.

Διότι εἰς τὸν παπικὸν θρόνον εἶχεν ἀνυψωθῆ ὁ Καρδινάλης Ἰούλιος ὁ Μεδικίδης πρὸς μεγίστην τοῦ κλήρου καὶ τοῦ βωμαϊκοῦ λαοῦ χαρὰν, ἀρίστην προσιωπιζομένων τὴν ποιμαντορίαν αὐτοῦ ἐκ τῆς εὐλαβείας καὶ τῆς ἄλλης αὐτοῦ συμπεριφορᾶς. Τὴν εἰδῆσιν ταύτην μαθὼν ὁ Ἀλαμάννης ἐσπευσεν ἐκ νέου

νά φυγαδευθῆ, ἀλλ' ἐκρατήθη εἰς Βρεκίαν καὶ ἐγκαθίερχθη εἰς φυλακὴν στενωπάτην καὶ αὐστηράν. Ἀλλὰ τῇ βοήθειᾳ τοῦ Γερουσιαστοῦ Καρόλου Καπέλλου, μεθ' οὗ συνέδρεν αὐτὸν φιλία εἰλικρινῆς καὶ βαθεῖα ὑπόληψις, κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ ἐκεῖθεν. Ἐξ ἐκεῖνου ἤρξατο δι' αὐτὸν ζωὴ πλανητικὴ καὶ τεταλαιπωρημένη, ἣν διήγε μετ' ἀδάμαστου ψυχῆς καὶ μετὰ τῆς γενναίας ἐκείνης καρτερίας, ἣν ἡ τύχη ἢ πάντοτε τοῖς ἐξόχοις ἀνδράσι πολεμια δὲν δύναται νὰ καταβάλλῃ.

Ἡ τύχη, εἰς ἀδάμαστος, τὸ πᾶν ἐμπρός σου κύπτει, Πλὴν ἢ ψυχὴ εἰς τὴν δύναμιν τὴν σὴν δὲν ὑποπίπτει. (1)

Ταῦτα καρτερικὸς πάντοτε καὶ γαλήνιος ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. Καὶ ἡ τοιαύτη βιωτικὴ κατάστασις διήρκεσεν ἕτη τυραννικώτατα πέντε, ὧν τὸ πλεῖστον διέτριψεν ἐν Γαλλίᾳ ἢ ἐν Γενεύῃ, ἔνθα τότε εὑρίσκει τοῦλάχιστον ἄσυχλόν τι.

Ἀλλὰ τῆς τύχης αἱ καταδρομαὶ δὲν εἶναι αἰώνιοι πάντοτε. Καὶ διὰ τὸν Ἀλαμάννην καὶ διὰ τὴν πατρίδα του νὰ ἀνέτειλεν ἐποχὴ. Διότι, ἐξωσθέντων τῆς Φλωρεντίας τῶν Μεδίκων, αὐτὸς τε καὶ οἱ ἄλλοι πολιτικοὶ φυγάδες ἐπανέκαμψαν οἴκοι ἀνακληθέντες. Δυσχερὲς καὶ μακρὰν ἤδη ἤθελον εἶσθαι τὸ νὰ περιγραφῶμεν τοὺς ἀτρύτους αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς πατρίδος πόνους, μακρὸν νὰ ἐλθέσωμεν τὰς χρηστάς ἐκβάσεις τῶν πρεσβειῶν ἃς ἀνέλαβεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ τὰς ἐπὶ τούτῳ ὁδοιπορίας αὐτοῦ, λήγοντος τοῦ 1530. Ἀντὶ δὲ τούτου ἀναμνησθῶμεν μᾶλλον ἐποχῆς κακοδαίμονος, μιᾶς τῶν μάλιστα θλιβερῶν περιστάσεων ὧν πλήθει ἢ κατὰ τὸν αἰῶνα ἐκείνον φλωρεντινὴ ἱστορία.

Ὅσάκις κατεπολεμήθησαν οἱ Μεδικοί καὶ κατεθλίβησαν, τοσάκις ἐπανεστρεψαν ἀπειλητικώτεροι ἔτι καὶ ἰσχυρώτεροι, ὥστε οὔτε ἠδύναντο σχεδὸν οὔτε ἤθελον νὰ παραιτηθῶσι τῆς κυριαρχίας τῆς Φλωρεντίας, ἣν ἐσυνείθισαν νὰ θεωρῶσιν ὡς κτῆμα ἴδιον αὐτῶν καὶ πατροπαράδοτον. Καὶ τῷ ὄντι τις ἀγνοεῖ τὴν κατὰ τὸ 1530 πολιορκίαν τῆς Φλωρεντίας, τὴν πτώσιν αὐτῆς καὶ τὴν ἐξολόθρευσιν καὶ σφαγὴν τοσοῦτων ἀνδρείων αὐτῆς πολιτῶν; Περιπεσοῦτης λοιπὸν ἐκ νέου τῆς πόλεως εἰς χεῖρας τῶν Μεδίκων, ὁ Ἀλαμάννης ἐφυγαδεύθη αὐθις εἰς Προβηγκίαν, ἔνθα διέμεινεν ἕτη τρία· ἀλλὰ καὶ ἐντεῦθεν ἐφυγε ὡς ἐπαναστάτης καταδιωχθεὶς καὶ ἀπεσύρθη εἰς Γαλλίαν, ὅπου ὁ μὲν βασιλεὺς Φραγκίσκος Α' ἐτίμησεν αὐτὸν διὰ τε διαφόρων περιφανῶν θέσεων καὶ διὰ τοῦ ἱπποτικοῦ σταυροῦ τοῦ τάγματος τοῦ Ἁγίου Μιχαῆλ, ἢ δὲ ἡγεμονίᾳ Αἰκατερίνη ἢ ἐκ Μεδίκων ἐξελέξατο διδάσκαλον τῆς οἰκίας τῆς. Ἀλλὰ μετὰ πολυχρόνιον ἐν τῇ αὐτῇ ταύτῃ διαμονῇ, ἐπιθυμῶν νὰ ἐπανίδῃ τὴν Ἰταλίαν, ἐπεχείρησεν ὁδοιπορίαν κατὰ τε τὴν Νεάπολιν καὶ τὴν Ῥώμην, ἔνθα οὐδένα εἶχε φόβον ἀφ' ὅτου Κλήμεντα τὸν Ζ' διεδέχθη Ἀ-

λέξανδρος Φραγκίτζης ὁ ἐπικληθεὶς Παῦλος Γ'. Ἐνταῦθα εἰσῆλθε διὰ τινὰ χρόνον εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ καρδινάλιου Ἰπολύτου Ἑστῆ τοῦ νεωτέρου, χωρὶς ὅμως νὰ παραιτηθῆ τῆς τοῦ βασιλέως Φραγκίσκου. Ἐπανελθὼν δὲ εἰς Γαλλίαν ἐπέμφθη τῷ 1544 πρέσβυς τοῦ βασιλέως πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Κάρολον τὸν Ε'. ἀξιοσημείωτον δὲ εἶναι τὸ περιστατικὸν ὅπερ τότε τῷ συνέβη. Διότι, ἐνῶ αὐτὸς ἐπῆνει καὶ ἐξεθειάζε τὸν Κάρολον, λίαν συνεχῶς ἐπαναλαμβάνων τὴν λέξιν ἅε τὸς, ὁ αὐτοκράτωρ μειδίασα προσέθετο ὁ ἀποπακτικὸς ἀετὸς, ὅστις ὅπως πλείονα καταβροχθίζῃ δύο ἔχει ῥάμφη· στίχους αὐτοῦ τοῦ Ἀλαμάννου πρὸς ἔπαινον τοῦ βασιλέως Φραγκίσκου. Πρὸς ταῦτα δ' ἐκείνος, οὐδόλας διαταραχθεὶς, τοσοῦτον εὐφωῶς ἀπεκρίθη καὶ τοσοῦτον εὐστόχως ἐδικαιολόγησε τοιαύτην τῶν αἰσθημάτων του ἀντίθεσιν, ἀποδείξας κυρίως ὀπίσθη ἢ μεταξὺ πρεσβευτοῦ καὶ ποιητοῦ διαφορά, ὥστε Κάρολος ὁ Ε' ἀπέπεμψεν αὐτὸν κεκορημένον τιμῶν καὶ ἐπαίνων.

Ὁ τοῦ Θρόνου τῆς Γαλλίας διάδοχος Ἑρρίκος ὁ Β' οὐχ ἦττον τοῦ προκατόχου του ὑπερηγάπησε τὸν Ἀλαμάννην, ἐδωρήσατο αὐτῷ χρυσοῦν κρίνον μέγαν καὶ πρέσβυν τὸν ἀπέστειλε πρὸς τοὺς Γενουησίους ὅπως, πεισθέντες οὗτοι, ἀφήσωσι διόδον εἰς τὸν στόλον ὃν ἐσχόπει νὰ ἐκπέμψῃ εἰς Ἰταλίαν. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους μετὰ μακρὸν καὶ ἐντιμότερον στάδιον ὁ Ἀλαμάννης ἀπέθανε ἐν Ἀμβουάζῃ ἔνθα τότε ἦν ἡ Αὐλὴ τῇ 18 Ἀπριλίου 1556.

Μακρὸν ἤθελον εἶσθαι τὸ ν' ἀπαριθμήσωμεν τὰ πολλὰ αὐτοῦ συγγράμματα, ὧν τὰ πλείεστα ἐξετυπώθησαν κατὰ τὴν ἐν Γαλλίᾳ διατριβὴν του. Ἡ πρώτη αὐτῶν ἐκδοσις ἢ ἐν Λυῶν δημοσιευθεῖσα, ἐκτὸς διαφόρων ἄλλων ποιήσεων, περιέχει καὶ ὠδὰς θρησκευτικὰς καὶ μετάφρασιν ἀξιόλογον τῆς Ἀντιγόνης τοῦ Σοφοκλέους. Ἀκολουθῶς ἐξέδωτο δύο ἕτερα ποιήματα, μέγαν ἔπαινον τῷ ποιήσαντι περιποιούντ' αὐτῶν τὸ μὲν πρῶτον εἶναι Γερῶνης ὁ Κορτέσιο;, ἐξαχθὸν ἐξ ὁμωνύμου Γαλλικῆς μυθιστορίας, τὸ δὲ δεύτερον ἢ Ἀδαρχίς ἐν ἣ ἐπιτυχῶς ἐμμηδία τις αὐτοῦ Φλώρα ἐπιγραφομένη, καὶ διὰ ζήλων συντεταγμένη ἐκκαϊδεκασυλλάβων παρ' αὐτοῦ ἐπινοηθέντων. Ἐκ τῶν λοιπῶν πονημάτων τοῦ Ἀλαμάννου ἄλλα μὲν ψευδῶς ἀναφέρονται εἰς αὐτὸν, ἄλλα δὲ τυχαίως ἀπωλέσθησαν. Ἐπὶ τέλους δὲ τάττομεν ἐνταῦθα διηγήσιν τινὰ εἰς χειρόγραφον ἐν Βενετίᾳ σωζομένην. Καὶ ἡμεῖς μὲν οὐδεμίαν περὶ ταύτης ἐκφέρομεν κρίσιν, ἀλλὰ πάντες οἱ ζηλωταὶ τῆς Ἰταλικῆς ποιήσεως ἀναφέρουσιν αὐτὴν ὡς μοναδικὴν εἰς τὸ εἶδός της καὶ μόνην δυναμένην ν' ἀναδείξῃ τὸν Ἀλαμάννην σοφώτατον συγγραφεὰ καὶ ποιητὴν ἔξοχον.

Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν

Π. Γ.

(1) *Fortuna, il resto é tuo, ma l'alma é tale
Che a farle oltraggio il tuo perter non vale.*